

3 206

7040

S A M L I N G

Danske Digte.

componerede
for

Sang med Accompagnement af
Guitare

A. P. BERGGREEN.

Høje.

København, hos C. C. Løse.

Un poco Allegretto.

Födselsdagen.

3

1.) Jeg vaagne-de ved Nattergalens Slag, Natu-ren röd-med, Natten var for-svunden. Med Harpen glad jeg
traadte ud i Lunden; det var min kjære Piges Födselsdag ! det var min kjæ-re Pi-ges Födselsdag !

2.

Med Tærer hen i Solens Glands jeg saae:
alt funkled mig saa broget, mildt imøde
Kjærminderne var dobbelt himmelblaae,
og Roserne var dobbelt purpurrøde.

5.

Og da jeg nu ved Strængens sagte Lyd,
midt i den skjünne Cirkel vilde stræbe,
at synge om min Elskov og min Fryd -
da var min Tunge stum og taus min Læbe.

8.

Og ofte saae jeg ham at male ned;
men svage vær hans Træk, og uden Lykke.
Da raabte han med Fryd: Hvad kan udtrykke, og gjennem Roser hörtes Zefir tale:
o evige Natur, din Herlighed !

3.

Og Lærken hisset, paa den grönne Vang,
stēg höit fra Græsset under sölvblaæ Sphære,
og qviddred, syntes mig, en Morgensang
paa Emmas Födselsdag til hendes Ere

6.

Da lod jeg modlös Harpen synken ned,
og spurgte med en Taare i mit Øje:
Hvi nægter du mig grumt, du Evighöie !
paa Emmas Dag at synge Kjærlighed ?

9.

Og over Fjeld jeg hörte Elskovs Lyd:
Natur, dit sande Liv kan ingen male!
Til Emmas Bryst jeg vendte taus tilbage,
og takked Gud, fordi jeg var saa stum !

4.

Da steeg saa vildt, saa underligt min Aand.
Mit Hjerte blussed, og jeg famled længe,
før, skjælvende af Glæde, med min Haand,
jeg kunde finde Harpens brune Straenge.

7.

Men see da blev jeg vær en fager Mand,
med Pensel i sin Haand han længeskued
mod Östen hen, hvor Morgenröden lued
mildt over Busken, i den gyldne Strand.

10.

Da gav jeg Glæden i mit Hjerte Rum;
da standsede min Taare med min Klage.
Til Emmas Bryst jeg vendte taus tilbage,
og takked Gud, fordi jeg var saa stum !

A. Öhlenschläger.

R o m a n c e .

Adantino.

2.

Der, hvor sorgfuldt Maanen skimrer
i det blidt oprørte Hav;
der, hvor hviden Boble glimrer,
der er Dyds og Zullas Grav.

5.

Laurbærkront han hjem lod stande,
hjem til Held i Zullas Favn;
paa bedragelige Vande,
saae hun skride frem hans Stavn.

8.

Kjølen vendtes: Adolphs Pige
nævned ham, og, ak ! var död;
hun og Manden sank tillige:
Zullas Navn i Bölgens lös.

3.

Blödt omslynged Elskovs Kjede
Adolphs favre, hulde Brud;
hendes Smil var Skabtes Glæde,
hendes Hjerte fryded' Gud.

6.

Rört af Glædens Lyn den Gode
følte sig saa kjæk og stor;
til en Baad hun sig betro'de,
rask sin Ven imöde foer.

9.

Derfor Aftenvinden klynker
mellem spæde Vovers Stöd !
Bölden sukter huult og synker
mat i Havets Morderskjöd.

4.

Adolph drog til fjerne Steder,
mandig, ædel; Zulla værd;
Vimplen kaldte ham til Hæder,
Seier var hans Orlogsfærd.

7.

O ! hvor de sig öined glade,
hvor de raabte: "Jeg er din"!
Ak ! blandt Elskovs Myrtheblade
flættet Döden Rosmarin.

10.

O ! sorgmodigt Maanen skimrer
i det blidt oprørte Hav,
og, som Taarer Boblen glimrer
over myrdet Ömheds Grav !

Baste.

Dafnis til Vaaren.

5

Andante.

The musical score consists of three staves of music. The top staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and a tempo marking of 'Andante.' It features sixteenth-note patterns and dynamic markings like 'pp'. The lyrics begin with 'Du vil fortrylle mig, o Vaart! naar i Na...'. The middle staff continues with a treble clef, a key signature of one sharp, and dynamic markings 'mf', 'f', and 'cresc.'. The lyrics continue with 'tu-rens Skj  d, jeg hviler, naar Nat-ter-ga-len Tril-ler slaaer, og Maan-en gjen-nem Lunden smiler;'. The bottom staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and a tempo marking 'Tempo 1mo'. The lyrics end with 'dit Ynde tryller kun den Barm, som bæver i en Pi-ges Arm!'. The score concludes with a dynamic marking of 'p'.

Ufölsom, liig det haarde Fjeld.

forladt jeg skuer Jorderige.

Nei! skal jeg føle Livets Held,

da skjænk mig, Vaar! en yndig Pige;

men smil for sidste Gang til mig,

hvis ene jeg maa skue dig !

L. Sagen.

5

Stiernelil.

Allegro ma non troppo.

1.) Der stod en Stjerne i
Him-melens Blaae; den funk-led saa un-der-fuld; ret
al-drig bli-de-re Blik jeg saae; thi blev jeg saa læng-sels-fuld.

2.

Mig tyktes, at alt det Skjonne var til
udi dens vinkende Skjær,
da blev jeg saa stille, o Stiernelil!
og fik dig saa kjær, saa kjær!

3.

J Blomsterduggen hver Nat jeg laae,
og stirred' mod Stjernen op,
indtil det fugtige Morgengraae
omflagrede Bjergets Top.

4.

Men siden den Dag jeg Signelil saae,
forglemte jeg Stiernelil,
og sögte ei hisset i Himmelens Blaae
det Held, som paa Jorden er til.

Schack Staffeldt.

De tvende Dugdraaber.

7

Andantino.

1.) Fra Maane nat tens Söl - verskye til Jor-den tvende Draa - ber tye, kun een i him - melsk Blanden, men
fal - dende de skil - les ad, den e - ne faldt paa Ro - sens Blad, ved Ro - sens Fod den an - den.

2.

J Stierneskjær og Maanskin de
saa kjærligt til hinanden see
ved Elskovs Vexelklage:
"O glimt igjennem Nattens Slør!
kun da, kun da jeg ikke döer,
naar jeg dig seer, o Mage!"

3.

Ved Klagen vaagner Vinden op
og ryster Rosenbuskens Top,
da løsner sig den ene,
den falder til den anden ned;
ved Jordens Barm, i savnlös Fred
de atter sig forene.

Schack Staffeldt.

Erindring.

Adagio ameroso

1.) Kom, Er-in-drin-ging om de tab-te Da-ge ! med dit Vee-mod selv du tröster mig ;
gjennem Graad jeg seer til-ba-ge, o, jeg var saa lyk-ke-lig.
2.) Skjönt og

2.

Skjönt og klärt, som Engles Himmel, smiled,
Jordens Bedste, vugget i min Arm;
södt paa hendes Barm jeg hviled:
Elskovs Tempel var den Barm.

4.

Skyldfrie Skjæmt, som Gud, der var tilstæde,
naadig skued' af vort Öje loe;
al vor Tale var kun Glæde,
al vor Taushed Hjertets Ro.

6.

Reen, o Pige ! var vor Elskovs Lue;
og naar jeg af Graven reiser mig,
driftig skal jeg derfor skue
i forklaret Aasyn dig !

pf.

Tæt til min var hendes Læbe föjet;
tungt af Fryd opsteeg vort Aandedræt;
overvættet Lyst af Öjet
rulled Taarer ned saa let.

5.

Nu hun hviler i en Andens Arme :
ak ! men hun er lykkelig derved ?
Gid hun er ! - og al min Harme
skal jeg taalig synke ned.

Violen:
(efter Göthe.)

9

Allegretto con tenerezza.

1.) Vi - o - - len stod ved Bek - - kens Bred, af
in - - gen kjendt og böi - - et ned, en ven - - lig lil - le Blomme: Hyrd in - - den gik mod
Ro - senlind, med let - te Fjed og muntert Sind, sin Gang, sin Gang ad Mar - ken hen og sang.
2. 3.

Ak ! var jeg, tænkte smaae Viol,
det bedste Blomster under Sol,
et Øjeblik, ei mere !
til Pigens hvide Haand mig brød,
og jeg paa Brystet fandt min Död;
Ak kun, ak kun,
en flygtig lille Stund !

Ak see ! da tog hun did sin Vei,
men tog i Agt Violen ei,
den stakkels Blomst hun knuste !
Den synker, döer, men döer med Lyst !
og skal jeg döe, saa er min Tröst:
min Död, min Död
ved hendes Fod er söd !

A. Öhlenschläger.

Af Florians Hyrderoman: Stella.

Pastorale.

1.) Jeg el - - sker, og kan ei ud - si - - ge min
dolce.
Frygt, min Öm - hed, min Be - gjær. Jeg kan ei syn - - ge om min Pi - - ge, som
mig saa let at el - - ske er !

2.) J - -
dim.

3.

2.
Jfald jeg sang, blandt Egnens Piger
er ingen, ingen smuk, som hun !
eophver jo her det samme siger,
og nyt er det for hende kun .

4.
Hvis mere dristig jeg min Smerte
for min Hyrdinde skildre vil,
opfylder Ömhed vel mit Hjerte;
men Munden har ei Ord dertil.

Hvis jeg vil hendes Dyder male,
da Frænder, Venner, alle her
om dem endnu langt mere tale,
og de Nöndlidende end meer !

5.
O, tie ! fortørn dog ei den Pige,
som hersker ene i din Siel !
lad af, lad af saa slet at sige
det, du dog føle kan saa vel . K.L. Rahbek.

Skjaldens Midnatssang.

11

Larghetto.

Sotto voce.

1.) Vaagn op! og lyt-ter til Skjaldens Qvad! Vaagn op! Vaagn op! hvi slum-rer J? Han

f *p*

vandrer un-der de Stierners Rad, og gri-ber i Strængen saa him-melglad; trindt om ham alt er

Har-mo-nie. Vaagn op! Vaagn op! hvi slum-rer J? 2.) Fuld -

Vcl. vcl.

2.

Fulmaanen spredet sin milde Glands;
vaagn op! hvi slumrer J?
Fra Himmelens tindrende Straalekrands,
See! Kjærlighed taler til Sjæl og Sands.
Op, Skabning! føl dens Harmonie!
Vaagn op! hvi slumrer J?

3.

Ak! Jngen hører paa Skjaldens Sang.
Vaagn op! hvi slumrer J?
Ei Verden agter hans Strænges Klang,
og ingen vil vandre hans stille Gang,
og dele ømt hans Harmonie.
Vaagn op! hvi slumrer J?

A. P. Liunge.

Adagio ma non troppo.

1.) Dunkle Skygger kun for E_dер aah_ner sig > mit Hjer tes Röst; troc i
 E_ders Hvæl_ving freder El_skovs_smer_ten i mit Bryst! El_skovs smer_ten i mit Bryst!

2.

Lytter stille til min Stemme;

intet Echo röbe den!

dybt i Hjertet maa jeg gjemme

Qvalen, som mig tærer hen.

3.

Lydt jeg sjunge kan min Jammer:

nævne tör jeg ei dens Grund.

Blusser kun, J hede Flammer!

Taushed byder Pligt min Mund.

4.

Maa end rædsomt Savn jeg friste,

maa jeg segne i min Qval,

maa min Barm'i Jammer briste:

ei min Troskab briste skal!

A. P. Liunge.

Nanettes Sang.

Poco Allegro.

La, la ! 1. Bort med Suk, og bort med Taa-re ! Glæ-den e-ne hyl-der
 jeg ! Ei et Ord, et Blik, som saa-re, til mit Hjer-te fin-der Vei.

2.

Glad ad Livets Sti jeg danser,
 Roser blomstre for mit Fjed;
 ei ved Tornene jeg standser:
 Fryd er min Lyksalighed !

5.

Han os skabte til at nyde ;
 see, Naturen aander Fryd !
 Almagts Stemme bør vi lyde ;
 höit tilraaber den os : Nyd !

3.

Naar jeg hører Fuglen synge,
 banker glædefyldt mit Bryst ;
 ei kan Uroe, Sorg det tynde,
 intet mørkne kan min Lyst.

6.

O hvi vilde Du da klage,
 Pige, i din Rosenvaar ?
 Nyd, hvad ei du faaer tilbage
 nyd din feire Ungdoms Aar !

4.

Over Stövets Myriader
 Almagts Finger strækker sig ;
 Glædens, Uskylds milde Fader
 han vil og beskjærme mig !

7.

Jntet Nag dit Hjerte saare !
 Sorg ei til det finde Vei !
 Damp hver bitter Mismods Taare !
 Hyld den skyldfrie Fryd, som jeg !

A. P. Liunge.

En gammel Bjergmands Sang i Gruben.

Tempo giusto.

1.) Eensom to - _ner Lirens Klang gjen_nem Vær_kets Hu - ler; Bjergmand og hans
hæ_se Sang Jordens Af_grund skjuler. Malm indhyller Bjergmands Fjed, han af Da_gens Lys ei veed.

2.

Aldrig har for Armod_s Kaar

Bjergmand lært at grue,

skjöndt ham fra de spæde Aar

Nød og Farer true.

Malm indhyller Bjergmands Fjed,

han af Dagens Lys ei veed.

3.

Ved sin Lampes blege Skin

Ertsen kjæk han bryder;

sjeldan paa hans muntre Kind

Mismods Taare flyder.

Malm indhyller Bjergmands Fjed,

han af Dagens Lys ei veed.

4.

Kun, jeg Gamle! sn_ehvidt Haar

nu min Isse dækker,

Byrden af saa mange Aar

Armens Vælde svækker.

Malm indhyller Bjergmands Fjed,

han af Dagens Lys ei veed.

5.

Stedse nu den stille Grav

svæver mig for Öje,

der, kun der skal Dödens Krav

ende al min Möie.

Malm indhyller Bjergmands Fjed,

han af Dagens Lys ei veed.

6.

O! saa skjænk mig i dit Skjöd

snart en evig Hvile,

tause Grav! din Ro er söd,

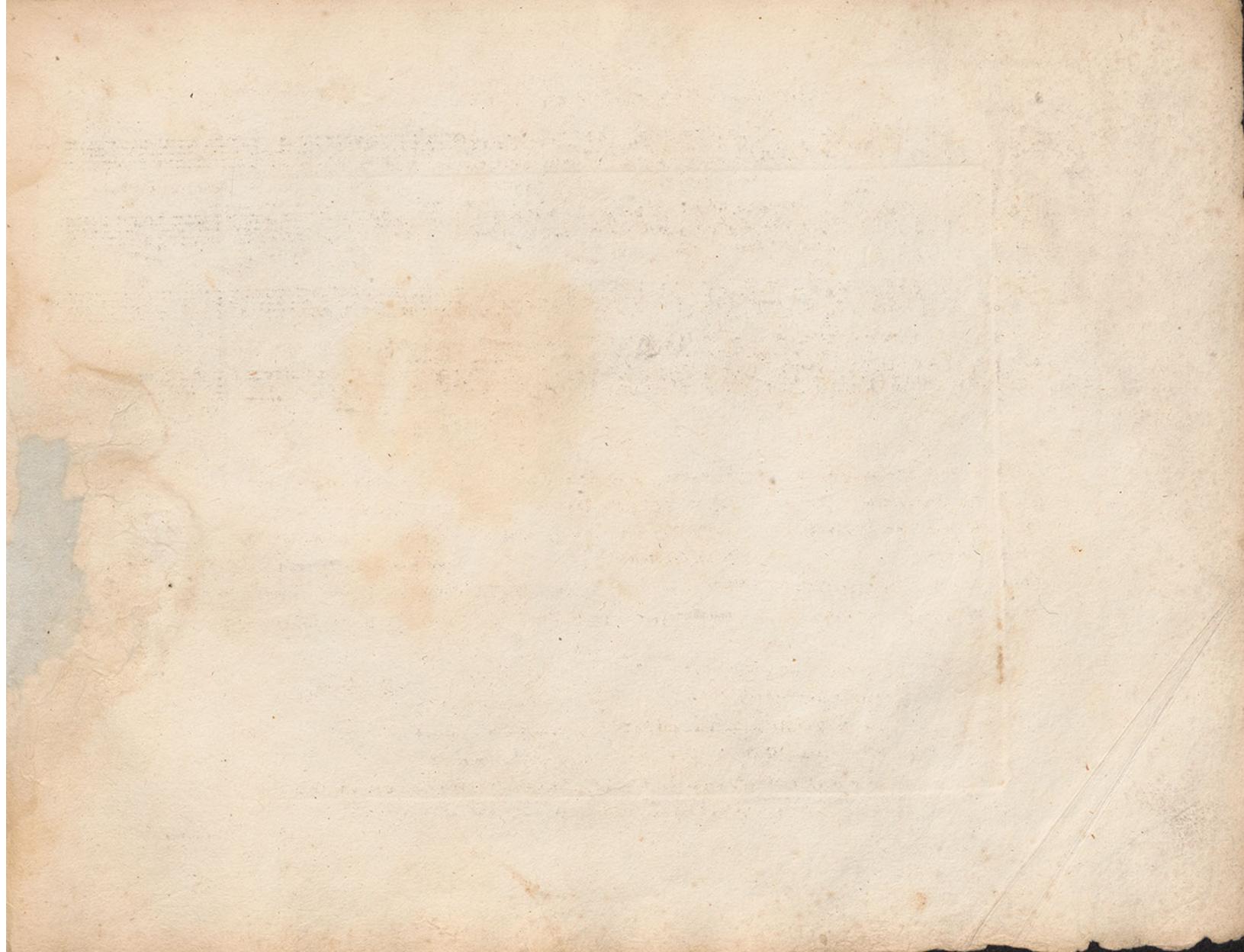
söde dine Smile.

Malm indhyller Bjergmands Fjed,

han af Dagens Lys ei veed.

Frankenau.

D 206

7741

S A M L I N G
f
D a n s k e D i g t e,
componerede
for

Sang med Accompagnement af
Guitarre

A. P. BERGGREEN.

2 Hft.

Kjøbenhavn, hos C. C. Lorenz.

6438

Min Tröst.

3

Largo.

mezza voce.

1) Fra Li-vets Morgen du var min Fryd, o venlige Har-pe-klang ! saa of-te svæved' din Strænge-lyd hen
sempre piano.

o-ver min stil-le Gang; du e-ne tol ked min skjul-te Længsel, og hæ ved Aanden fra Stö-vets Fængsel, du
e-ne tol ked min skjulte Længsel, og hæ ved Aan-den fra Stö-vets Fæng-sel.

2.

Om mine Blomster som Barn jeg qvad,
om Vaarens yndige Lyst,
om Engens Lærke, der qvidred glad,
om Maanen bag fjerne Kyst;
Naturen lærte mig hver en Tone,
jeg sang med Fuglen i Bögens Krone.

4.

Naar ingen deler mit Hjertes Savn,
og ingen fatter dets Jld:
da Harpen trykker jeg i min Favn,
og Taaren flyder saa mild.
Naar Strængen toner, da Klagen tier;
blidt banker Hjertet i Phantasier.

Snart var den salige Tid forbi,
mit stille Hjem jeg forlod,
mig Harpen fulgte paa Livets Sti,
den styrker min trætte Fod;
den er mig trofast, naar alting sviger,
naar Glædens Solglint bag Taarer viger.

5.

Bliv da, o Harpe! min hulde Tröst!
til dig vil jeg ofte tye.
Du stille Stormen i dette Bryst,
og vække Haabet paa nye;
min Fryd, min Kummer fra dig skal tale,
din sagte Gjenlyd min Sjæl husvale. □ Violanta.

4

Adagio.

Til Emma;
(efter Schiller)

1.) J. det Taa - ge - graae, det Fjer - ne, mi - - ne Glæ - - der brat henrandt,
end dog ei en dei - - lig Stjerne gand - - ske fra min Him - mel svandt; ak, men
ak, det skjön - - ne Lys dæm - rer kun i Nat - tens Gys, dæm - rer kun i Nat - tens Gys.

2.

Laaed du död, udstrakt paa Baaren,
dyrebar dog var du mig;
dig tilhørte Vemodstaaren,
jeg min Fryd begrov med dig.
Men du blomstrer frisk og ung,
föler ei min Skjægne tung .

3.

Kjærlighedens söde Længsel
döer den med et jordisk Bryst?
Stövets altfor snevre Fængsel
favner det den hele Lyst?
Nei, den rögindslörte Gnist
klarer sig til Flamme hist!

A. Oehlenschläger.

Kildens Vaarsang.

5

Allegretto qvasi Allegro

1.) Troer du, det er Graad paa Kinde ? Troer du, det er Taa-re han-ge, som
 fra mi-ne dy-be Gan-ge ud i-gjen-nem Væl-det rin-de ?

2.

3.

4.

Troer du, det er Suk, som lyder,

Det er Sang, du hulde Digter !

Thi mens södt J Kysse blande

naar den klare Boble falder ?

Det er Sang, du elskte Pige !

paa det mosbegroede Sæde,

Nei ! i Livets Rosenalder

Stiig kun ned med ham tillige :

bobler jeg, og Alfer qvæde,

Sangen som et Suk udbryder !

Kildens Mö har kjære Pligter !

spögende med Blomst paa Strande !

J: Thiele.

6
Andantino con espressione.

Vuggevise.
(efter Th. Körner.)

(1. Sov kun södt! — End ved din Moders Hjer-te fö-ler du ei
Li-vets Qval og Lyst. Di-ne Drömme kjen-de in-gen Smer-te; og din
Ver-den er din Moders Bryst.

tard: e manc:

2.

Ak! hvor södt den Tid dog er henrunden, Mennesket igjennom hele Livet
jeg i Moders Arm var lykkelig; nu Erindringen mig er forsvunden,
Ahnelse kun gjennembærer mig.

3.

ledes af den hulde Kjærlighed; saa det blev den Lykkelige givet,
her at ahne Himlens Salighed.

4.

Kjærlighed ham første Pleie byder,
Barnet blomstrer op i Fryd og Lyst.
Alt dets unge Blik endnu kun fryder,
trygt det hviler ved sin Moders Bryst.

5.

Sorte Skyer Himlen overtrækker,
og forladt du vandrer Banen hen,
da dig Kjærligheden Haanden rækker,
stegen ned som Brud fra Himmel'en.

Dog — see! Stormen bryder Blomstrets Stengel.
Stormen og dit Hjerte bryde kan,
Kjærligheden da, som Dödens Engel,
glad dig fører til et bedre Land.

A. D. A.

Sang
(after Salis)

7

Andante Sostenuto.

1.) Jeg sad i dunkle Bøgelund, paa Bæk af Moos saa blød, i maa-ne-dolee.

Con affetto.

cresc.

Tempo 1mo

hendes hvi-de Bryst; og hæved, tryk-ked' hun min Haand af himmelsk, saa-lig Lyst. 2.) Ei.

2.

Ei Maanen, ei de Stjerner smaae,
ei Nattergalens Kluk;
kun'hende hörte jeg og saae,
kun Hjertets dybe Suk.
Med Blik mod Blik, og Mund mod Mund,
min Arm om Halsen lagt!
Vor Lykke saae vor Engel kun,
og signede vor Pagt.

A., D., A.

8 Allegro con agitazione.

Havfruen.

1.) Röd Maa-nen skin-ner blandt Stjer-ner smaa, den Hav-fru-e dand-sér paa
Til-li-e blaa; sort Bäl-gen rul-ler mod hvi-den Sand, der
gaaer en Yng-ling paa nög-ne Strand med Savn paa blus-sen-de Kin-der.

2.

Den Havfru smiler saa vellystfuld,
hun synes saa kjærlig, hun synes saa huld; som danser, som svæver paa vilden Sö!
o! vogt dig, Yngling! o, vogt dig vel!
Saa let bedaeres den unge Sjæl,
og Midnatstaagen forblinder.

3.

"Kom hid, han sukker, min Længsels Mø,
Jeg vandred i Syd, jeg vandred i Nord,
jeg sögte dig over den vide Jord,
paa Jord jeg aldrig dig finder."

4.

Afsindig danser den Vandringsmand
med nøgne Havfru paa hviden Sand.
Bleg Maanen skinner blandt Stjerner smaa,
en Stund de svæve paa Bølgen blaa,
og dybt i Afgrunden svinder.
B. S. Ingemann.

Til Tungsindigheden;
(af det Franske efter Collin d' Arleville)

9

Adagio.

The musical score consists of three staves of handwritten notation. The first staff starts with a treble clef, a key signature of one flat, and common time. It features a piano introduction followed by a vocal line. The second staff begins with a bass clef, a key signature of one sharp, and common time, continuing the vocal line. The third staff starts with a treble clef, a key signature of one sharp, and common time, concluding the vocal line. The lyrics are written below the notes in Danish.

1.) Du Gift og Næring for det varme Hjerte, du, som a.le.ne Livets Held mig lær-te, o blide
Tungsind! kom at trö-ste mig: kom, lin-dre du min mørke Bo-ligs Plager, gyd lönlig Sö-hed
i de bit-tre Klager, og lær min Graad at fly-de bli-de-lig!

2.

Bort Spög, og Tant, som Verden höit forguder!
bort vilde Stöi, som Daarskab kun behudet!
J kue vil min Sorg, men addre den.
Jeg elsker meer mit Suk, min Sorg, min Taare;
min Mathed selv behager mig saa saare,
jeg lider- og forsmaer Helbredelsen.

3.

Troe mod Ulykkens Sön i eensom Bolig,
o! nærer kun min lange Kummer troelig,
J süde Minder! som fortære mig.
O! lad mig i min sidste Stund udtryde:
"Man ynker, elsker mig, og Taarer flyde;"
lad mig i Döden smile gladelig!

F. Schmidt.

Venskab og Kjærliged.

1.) O du, som ned-smilende leer, er jeg glad, og med-li - dende græ - der, naar in - gen Fryd mig
tjindrer meer, naar Död kun i Li - vet jeg seer; O Ven - skab! din Skat er mig meer, end al
Jor - derigs glim - ren de Glæ - der; med dig i min Lykke jeg leer, og med dig i min Kummer jeg græ - der.

2.

Men du, som omslyngte mit Bryst
med Chariternes duftende Kjæder,
da, förste Gang med Zittren kyst,
min Fanny mig lærte din Lyst;
O Elskov! du fylder mit Bryst
med de höiere Himmelens Glæder:
med dig er min Smerte mig Lyst,
og med dig i min Vellyst jeg græder.

J. Baggesen.

Pigen og Fuglen
(efter A: Blumauer)

11

Allegro.

1) Nys flöi en Fugl saa han - - ge i Stu - en til mig ind; med sag - te sö - - de
San - - ge den rör - te dybt mit Sind. Liig J - - ris skjön - ne Bu - - - e, saa
var dens Vin - - gersmaae; en hel - lig Glæ - des - lu - - e mig greb da jeg den saae.

2.

Og snart den blev saa kjælen,
den aldrig lod mig Fred;
den qvidred' mig i Sjælen
en ukjendt Salighed.
Den pikked' mig paa Kinden,
den mig i Øret sang,
og blidt, som Vestenvinden,
omsused' den min Gang.

3.

Heeltvel dens Leeg mig hued; Den sang nu, naar jeg talte,
jeg blev som Barn igjen, og mindste Vink den lød,
og glad i Fuglen skued' den kom saa tit jeg kaldte,
en længe savnet Ven. den slumred'i mit Skjød.
Den til min Læbe nipped', Hvor Barmens Bølge stræber,
den kjælent paa mig saae, den napped i mit Baand,
og med en Sax jeg klipped', den drak af mine Læber,
lidt af dens Vingersmaae den spiste af min Haand.

4.

Men store blev og stærke
dens skjonne Vingepar,
og snart jeg fik at mærke
den flyværdig var.
Den fra mig flöi saa fage,
og sang i Morgenskjær:
Jeg kommer ei tilbage,
saa sandt jeg Amor er!

A. P. Liunge

Længsel;
(efter Schiller).

Adagio con molto espressione.

sty - - - re kjækt fra Land !   Troen klip - - pefast maa væ - - re, in - tet

Pant   dig ræk - kes kan;   kun et U - - der kan dig hæ - - re   til det skjön - - ne Tryl - le - -

land,   til det skjön - - ne Tryl - le - land,   til det skjön - - ne Tryl - le - land.

2.

Fjerne Harmonier klinge,
Lyd af salig Himmelfred;
og de milde Vinde bringe
mig et Edens Dufte ned.
Gyldne Frugter seer jeg blinke
mellem løvfuld, dunkel Skov;
og de Blomster, hist mig vinke,
blive ingen Vinters Rov.

3.

Ak, hvor skjønt maa der dog være
hist i evig Straaleglands !
O, hvor Luften der maa være
qvægende for Sjæl og Sands !
Men mig standser vrede Bølger,
harmfuld bruser vilde Strøm;
dybt i Sjælen Skræk sig dölger,
skrämmende den skjonne Dröm.

A. P. Liunge.

Til Laura.

14

Andante con moto.

1.) Siig, Pige! kjen- - der du den he - - de Længsel, som stræber höit fra Hver- - dags-Li - - vets
 Fæng - - sel, som eng - - le-reen med hel - - ligAt - - traæ hi- - ger mod Ly - - sets Ri - - ger? mod
 Ly - - sets Ri - - ger? mod Ly - - sets Ri - - ger? Siig, Pi - - ge!

2.

Siig, Pige! har du følt den süde Smerte,
 som presser dybe Suk af qvalte Hjerte,
 men som ei for den Fryd, vor Jord kan skabe,
 det vilde tabe?

4.

O Pige! føler dybt du i dit Hjerte
 hiin hede Længsels Lyst, hiin Jld, hiin Smerte,
 hiin Higen, som med Vælde derfra stræber
 hvor Støvet klæber:

3.

Siig, Pige! om den stærke Jld du kjender,
 som skaber Salighed i det den brænder,
 som lutterer Hjertet, maa end Öjet græde,
 til Himles Sæde?

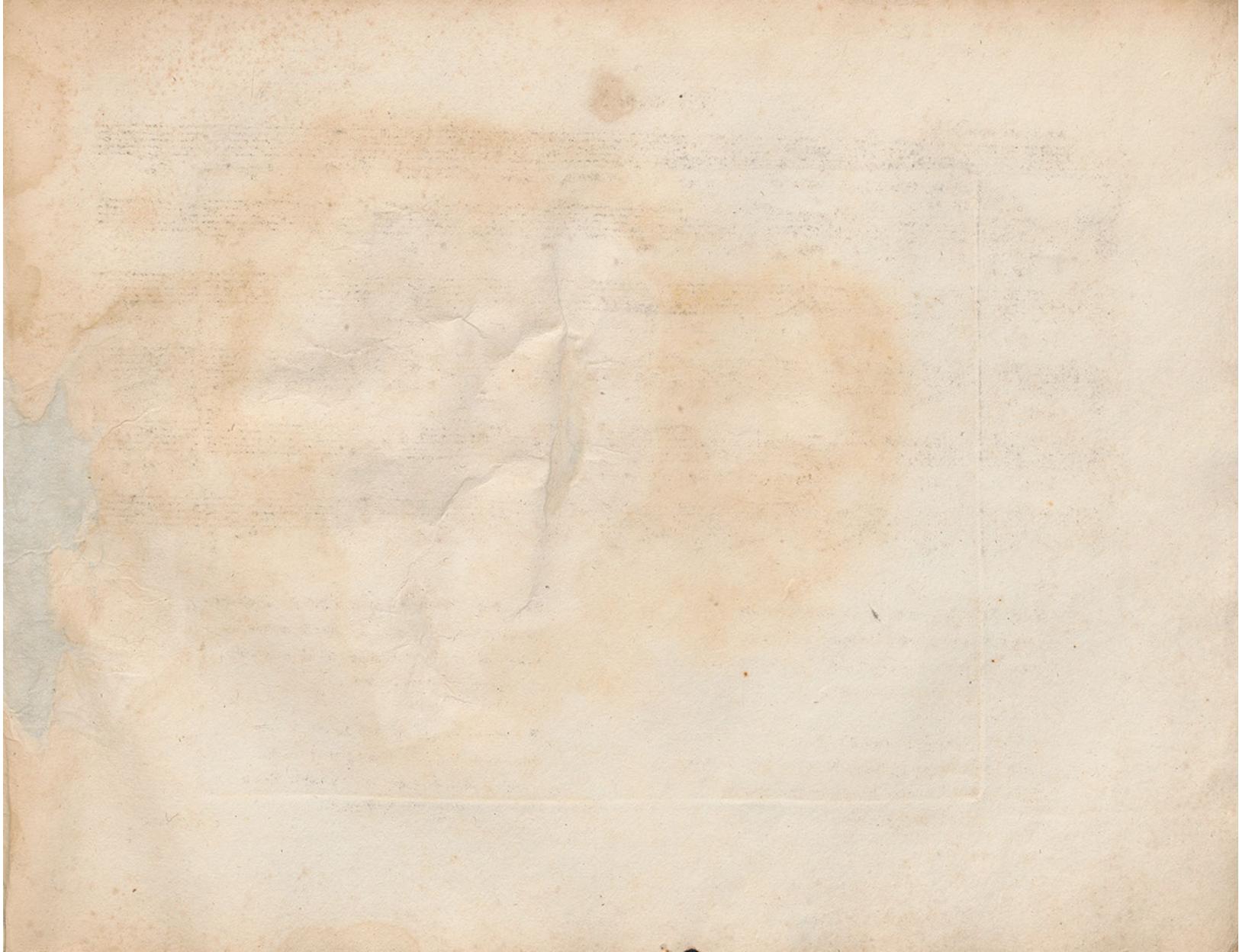
5.

Da, ikkun da, er mægtig Livets Gaade,
 den store, herlige, din Sjæl at raade;
 gjenvunden har du da det tabte Eden

i Kjærligheden!

A. P. Liunge.

D 206.

50

4042

S A M L I N G
of
D a n s k e D i g t e,
componerede
for

Sang med Accompagnement af
G u i t a r r e

A. P. B E R G G R E E N.

3 Hjfe.

K i o b h a v n , hos C. C. L o e .

6439

Berthas Rose.

3

Andantino.

1.) J Af tensva - len Bertha il-te til Lundens stil-le Skjød, hvor fra en Torn
Ro - se smilte, som Berthas Kind saa rød. Af hende Tor-nen plan-tet var, og nu for för-ste Gang den bar.

2.

De skyldfrie Læber Rosen kyste:
" Min Omhues kjære Lön,
du længe Bertha skal forlyste,
staae længe frisk og skjön !
Og hvor er Bertha lykkelig,
at hendes Haand opelsker dig."

Da lød blandt Haslers tætte Grene
en kjærlig Moders Raab:
" Din Fader længes, svag og ene,
at favne dig, sit Haab."
Og Bertha løb, af Glæden varm,
og sank til matte Faderharm.

Men neppe Solens Purpurlue
i Östen atter steeg,
før hun, sin kjære Blomst at skue,
sig ud i Lunden sneeg;
alt hendes Fod er Stedet nær,
alt skimter hun det blide Skjær !

5.

Nu stod hun der, men ak! med Smerte
sin Blomst hun falmet saae;
thi dybt i Rosens spæde Hjerte
en Orm forborgen laae,
og Bertha brast i Graad; ei meer
sin Rosentorn hun blomstre seer.

6.

Som Berthas Rose, favre Piger!
er Skjönheds Purpurkrands;
o! troer den ei! thi ofte sviger
dens lyse Tryllelands.
Kun Dydens vorder evig troe!
thi evig Dydens Roser groe.

Frankenau.

Den unge Alpehyrdes Sang,
(tildeels efter Uhland.)

Con vivezza e con garbo.

The musical score consists of three staves of music in common time, key signature of one sharp. The first staff starts with a forte dynamic (f). The second staff begins with a piano dynamic (p). The third staff continues the melody. The lyrics are integrated into the music, with some lines appearing above the staff and others below. The first section of lyrics is:

1.) Jeg er en Søn af Fjeldets Drot; en Hyrdehytte er mit Slot! Mit
(3de og 5te Vers: semper forte)

Sccep-ter er en Hyr-de-stav, og Gjeder Folket Gud mig gav! Jeg er en Søn af Klippen!

2.

Her straaler Solen først hver Dag,
forlader sidst min Hyttes Tag!
Af Luftens Væld jeg drikker først,
ved Bækvens Kilde lædskes først!
Jeg er en Søn af Klippen.

4.

Naar Lyn og Torden bryde sig
mod Bjergets Sider under mig;
staaer jeg foroven i det Blaee,
og seer med Gammel ned derpaa.
Jeg er en Søn af Klippen!

3.

Mit Land er Bjergets stoltte Ryg;
naar Stormen bruser, staaer det tryg;
og rased den fra Syd til Nord,
den styrted ei min Borg til Jord!
Jeg er en Søn af Klippen!

5.

Men brænder Baunen blodigrød,
da stiger jeg fra Bjergets Skjød;
jeg stiller mig i Landsmænds Rad,
og svinger Sværd, og synger glad:
Jeg er en Søn af Klippen!

C. H. Visby.

Liden Harpepiges Klage.

5

Lagrimoso.

1.) Fa дерлøs og мо дерлøs, af Brøder ne for ladt — Al le Smaa sö stre i Gra ven ned sat. —

Al le til sammen i Hungers-qval död — Tun ge re Taa re paa Jor den ei flöd.

2.

Frædeløs og venneløs i Verden om at gaae —

Sjunge mens Taarer i Öjnene staae —

Smile med Kummer, og sjunge for Bröd —

Tungere Taare paa Jorden ei flöd.

3.

Harpeklang og Glædessang ved fremmed Dör og Bord —

Jngen, som hører de bævende Ord —

Jngen, som veed, hvorfor Kinden er röd —

Tungere Taare paa Jorden ei flöd.

4.

Spögende og smilende med stille krænket Sind —

Klappes af fremmede Herre paa Kind —

Betle om Livet og ønske sig död —

Tungere Taare paa Jorden ei flöd.

B. S. Ingemann.

Vise;
(efter Hagedorn.)

Allegro moderato.

1.) Hans ky-ste mig forle-den Dag, det kom Mama og fik at höre; jeg tænkte det var in-gen
Sag, men jeg fik ar-tig paa mit Öre. Dog smilte hun saa blidt, da nys Pa-pa gav hen-de selv et Kys.

2.

Hun har saa ofte mig jo sagt:

"Vær som du var en voxen Pige !

Giv stedse paa de Gamle Agt !"

Det gjör jeg; hvad vil det da sige,

at jeg faaer Utak, naar jeg gjör

just som man siger, at jeg bør ?

3.

Hör, Söstre! kan J vel forstaae

den Snak, som man vil os indbilde ?

Man siger, jeg ei kysse maa ,

fordi jeg er endnu saa lille:

Jeg bli'er jo hver Dag mere stor,

og kyste Hans jo alt i Fjor !

Andante con moto.

1.) Tidt er jeg glad, og vil dog gjerne græ-de; thi in-tet Hjer-te delel heelt min Glæde. Tidt
er jeg sor-ri-g fuld og maa dog lee, at Jn- gen skal den ban-ge Taa-re sec.

2.

Tidt elsker jeg, og vil dog gjerne sukke;
thi Hjertet maa sig taust og strængt tillukke.
Tidt harmes jeg, og dog jeg smile maa;
thi det er Daarer, som jeg harmes paa.

3.

Tidt er jeg varm, og isner i min Varme;
thi Verden favner mig med frosne Arme;
tidt er jeg kold, og rødmer dog derved;
thi Verden slukker ei min Kjærlighed.

4.

Tidt taler jeg, og vil dog gjerne tie,
hvor Ordet ei maa Tanken oppebie.
Tidt er jeg stum, og ønsker Tordenröst,
for at udtømme det beklemte Bryst.

5.

O ! du, som ene dele kan min Glæde,
du, ved hvis Barm jeg torde frit udgræde,
o Pige ! hvis du kjendte, elsked' mig,
jeg kunde være, som jeg er — hos dig.

Grav-sang.

Poco Adagio.

1.) Om den Plet, hvor Dydens Sön fandt Hvi-le, bre-der Glem-sel og sit dunk-le
 Slör; kol-de vi for-bi hans Grav-höi i-le, og hans Navn i Ti-dens Længde dør.

2.

Naar frembryder Lysets Morgenröde ?
 Naar et evigt, bedre Foraars Löv ?
 Mörkt er Hvilestedet for de Döde,
 Mulm bedækker deres tause Stöv .

3.

End mit Livets favre Vaar jeg nyder,
 Kjærlighed mig alt tilsmiler her.
 O ! naar Dödningklokken engang lyder,
 mindes Jngen dette Hjerte meer .

H. D. Brink-Seidelin.

De trenende Söstre .

Poco Allegro .

1.) Yng-ling ! Du, hvis Hjer-te bræn-der, hør op-mærk-som paa min

Sang! Pi-ge! Du, som El-skov kjen-der, lYT til Har-pens mun-tre Klang! Glem, hvad
 du paa Jor-den leed: syng min lil-le Vi-se med.

2.

Da i hine gamle Dage
 Gudeskaren os forlod,
 trenende Søstre blev tilbage,
 alle Tre af Gudeblod;
 Navnene du sikkert veed:
 Haab, Erindring, Kjærlighed.

Rosenfarvet Haab et smiler
 gjennem Fremtids dunkle Stør;
 sorgfuld ingen Time iler,
 naar du haaber, til du dør;
 ankret i dens sikkre Hayn
 kan du glemme hvert et Savn.

Mindes du de svundne Tider,
 mangt et qvalfuldt Öjeblik:
 glæd dig, at du nu ei lider;
 derfor du Erindring fik;
 men og for at nyde den,
 som i Glæde brat svandt hen!

3.

Selv med Taarer i sit Öje,
 og med Veemods bittere Smil,
 hver en Sorg og hver en Möie
 Kjærlighed forsøde vil;
 i sin Fryd ulignelig
 er dens Qval et Himmerig.

4.

Da i hine gamle Dage
 Gudeskaren os forlod,
 husk: at disse blev tilbage,
 alle Tre af Gudeblod:
 glæd dig, at du lever ved
 Haab, Erindring, Kjærlighed.

Bæn.

Den forstyrrede Lykke;
(efter Theodor Körner.)

Allegretto con dolcezza.

2.

Vor Naboes Rose har mig kjær;
 hun ud en Morgen gik,
 jeg fulgte hende gandske nær,
 min Arm om Livet fik.

En Naal der sad i hendes Baand,
 den stak saa dybt mig i min Haand,
 det blødte sterk, og hjem jeg sprang,
 og fik ei Kysset dennegang.

3.

Nys gik jeg saa til Tidsfordriv,
 og glad jeg Rose saae,
 jeg slog min Arm om hendes Liv:
 Ak! lad et Kys mig faae!

Hun spidset alt sin Rosenmund;

da kom den gamle Lænkehund;

den beed mig bansk i min Fod,
 og Kysselysten mig forlod.

5.

J Gaar jeg kom til Huset nær,
 hun kaldte tyst ad mig:
 "Naar du i Aften kommer her,
 jeg inde venter dig!"

Jeg kom saa elskovsfuld, og snild
 jeg satte da min Stige til; —
 men under mig den brast itu;
 og intet Kys jeg fik endnu.

3.

4.

For hendes Dør en Dag jeg sad,
 i stille Fryd og Lyst;
 hun rakte Haanden mig saa glad,
 hun sank op til mit Bryst.

Da sprang Papa bag Døren frem;
 han lured'; thi den stod paa Klem—
 og atter Enden blev derpaa,
 at uden Kys jeg maatte gaae.

6.

Ak! altid saa det med mig gaaer!
 Saa gik det før og nys!
 Og ingen rigtig Fryd jeg naer,
 faaer jeg ei snart et Kys.

Mig Skjæbnen er saa mørk og sort!
 Hvad har jeg arme Stympet gjort!
 Du, som mig hører, hæv mit Mod!
 Giv mig et Kys, o! vær saa god!

A. P. Liunge.

12

Andantino.

Til Natten
(efter Th: Körner)

1.) Ro - - - lig Nat ! Ro - - - lig Nat ! Ro for hver en Træt og Mat !

Stil - - - le Da - - - gen nu sig en - - der; Hvi - - - le for de træt te Hæn - - - der, ind - - - til Morg' - - - nen

kom - - - mer brat ! Ro - - - lig Nat ! Ro - - - lig Nat !

2.

Gaae til Ro !

Vær kun tryg og vær kun froe !
Alt er tyst nu rundt i Staden;
Vægt'ren ene gaaer paa Gaden,
vaager om din stille Boe !

Gaae til Ro !

Sov kun södt !

Drömmre rede Leiet blödt;
röved' Elskov Hjertefreden,
lindre Drömmre Elskovsheden !

Sov kun södt !

3.

4.

Rolig Nat !

Ro til Dagen kommer brat !
Ny Bekymring hver en Morgen !
Vaagner Dagen, vaagner Sørgen ;
Sövnen er den bedste Skat !

Rolig Nat !

C. H. Visby.

Andante con gravita .

1.) Natten kommer, Alting tier, synker hen i Sövnens Arm: Phi-lo-meles Me-lo-di-er lyde ömt ved
Ma-gens Barm: Phi-lo-me-le-s Me-lo-di-er ly-de ömt ved Ma-gens Barm.

2.

Blege Maane, yndig smiler
du paa Engens Blomster ned !

Klare Kilde ! venlig iler
du forbi mit Hvilested !

5.

Naar du da engang skal nærme
dig min sidste Aftenstund !

Smiil da, milde Aftenstjerne,
venligt til mit Afskeds-Blund !

3.

Skjönne Nat, vær for mit Hjerte
evig kjær og dyrebar!

J dit Skjød min Ungdom lærte
Glæden sine Taarer har.

6.

Spred din Vellugt til mit Leje,
Dalens skjönne Lillie !

Rose, lad mit matte Øje
smilende dit Purpur see !

4.

Gid min Manddom i din Ynde
søge maa sit Arbeids Lön !

Nyttig hver min Dag henrinde,
og dens Aften være skjön !

7.

Nattens söde Sangerinde,
hæv din ömme Klage-Lyd !

Skjænk mig, Glædeskaberinde,
i din Sang min Afskeds Fryd !

14

Laponoise. Affettuoso.

En Laplænders Sang;
(tildeels efter Kleist)

1.) Kom Za_ma! kom, du förste blandt de
Skjönne! Riim fro - ten stiv_ner paa min Kind. De frosne Lekker slynger nat - - - te - - - kold
Vind.
Fine.
2.) Lad fa - - re
3.

Lad fare nu din Vrede, Zoars Datter!

Forgjæves vil du undflye mig!

Ei Snee, ei Jis, ei Bjerge
skjule mig dig!

4.

Forgjæves du ved golde Strand dig dölger,
Spitzbergens Jis ei skrämmmer mig;
til Grönlands Kyst jeg fulgte,
Elskede! dig.

Paa Skovens höie Stammer vil jeg stige,

din Vei at speide, vrede Moe!

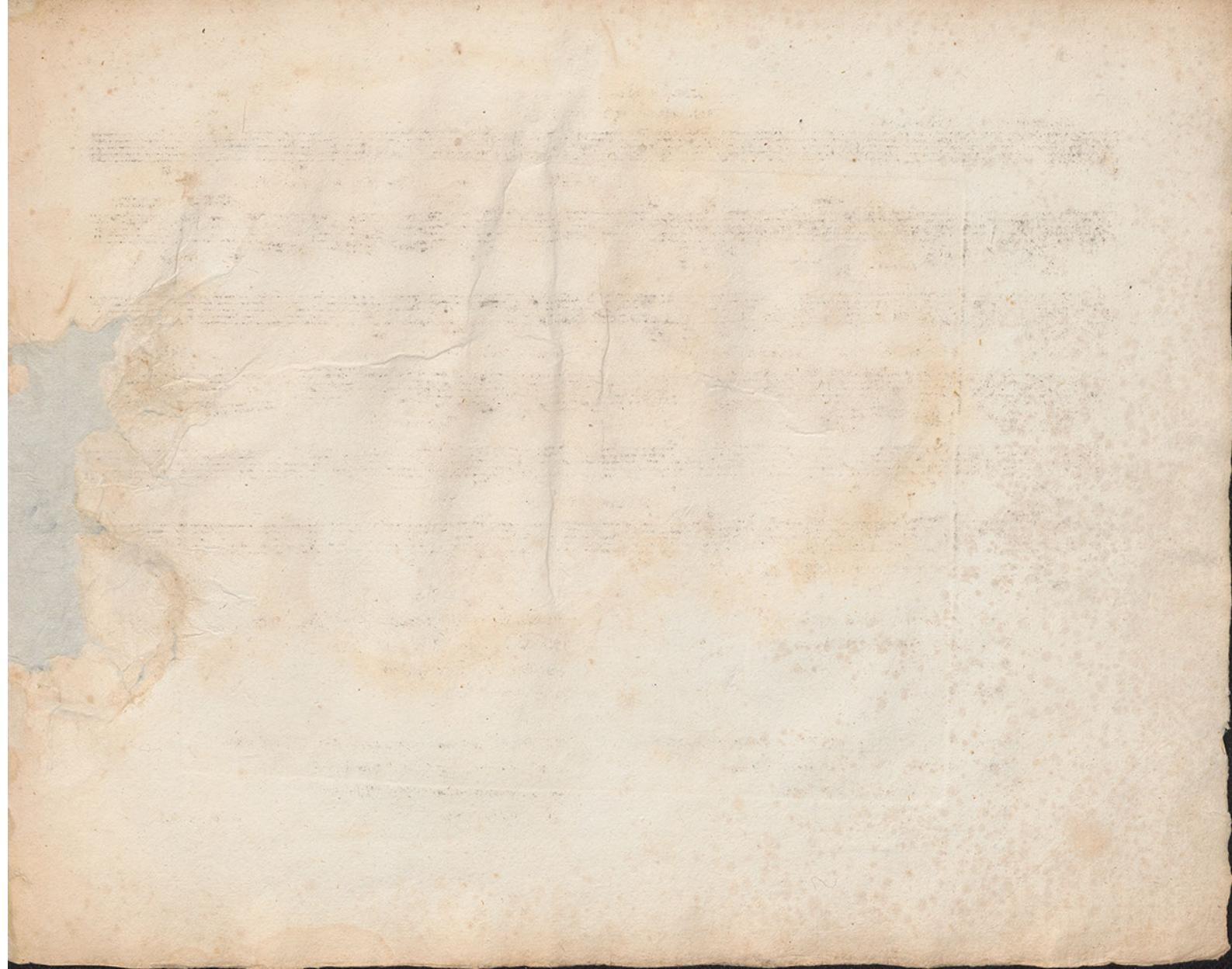
og, dig at finde, plöie
stormfulde Sœ!

5.

Alt Natten kommer med det mørke Dække;
skal eensom jeg i Hytten hoe?
Kom, Zama, kom! Din Elsker
venter dig troe!

C. H. Visby.

D 206

1040

S A M L I N G
of
D a n s k e D i g t e.

accompagned by

Song med Accompaniment of
G u i t a r r e

A. P. B E R G G R E E N.

Printed by C. C. Love.